

Revenind la **Gianni Rodari** s-a născut la Omegna (Novara, Italia) în 1920. După o scurtă experiență didactică, devine ziarist și începe, aproape din întâmplare, să scrie pentru copii. Cărțile sale au avut parte de nenumărate traduceri și au dobândit numeroase premii, între care prestigiosul Premiul Andersen (1970), „Nobel“ al literaturii pentru copii.

Gianni Rodari e prețuit astăzi de tot mai mulți cititori, mari și mici, pentru comunicativitatea sa, pentru umorul său absurd și irezistibil. Același inspirată creativitate transpare și în *Povești la telefon*, culegere de fabule și povestiri pe care un tată, de profesie comis-voiajor, i le spune în fiecare seară fetei sale, telefonându-i din cele mai neașteptate hoteluri din Italia. Diferite prin motivele de inspirație și prin suflul de care dau dovadă, povestioarele lui Rodari se iau la întrecere cu noile teme ale fanteziei infantile din benzile desenate și din literatura science-fiction.

Între operele sale cele mai semnificative se numără: *Le avventure di Cipollino* (Aventurile lui Cipollino), *Gelsomino nel paese dei bugiardi* (Gelsomino în țara minciunilor), *Filastrocche in cielo e in terra* (Cânticele în cer și pe pământ), *Favole al telefono* (Povești la telefon), *Il Pianeta degli alberi di Natale* (Planeta pomilor de Crăciun), *Il libro degli errori* (Cartea greșelilor), *La torta in cielo* (Tortul din cer), *C'era due volte il barone Lamberto* (A fost de două ori baronul Lamberto), *Il gioco dei quattro cantoni* (Măgarul la mijloc).

Simona Mulazzani (născută în 1964, la Milano) este o ilustratoare italiană apreciată în întreaga lume. A lucrat la desenele a peste 90 de cărți pentru copii și adulți. În anul 2013 Societatea Ilustratorilor i-a oferit Medalia de argint pentru ilustrațiile din cartea *Vorrei avere...* (Aș vrea să am...).

GIANNI RODARI

cu ilustrații de
Simona Mulazzani

Povești la TELEFON

Traducere din italiană
de Vlad Russo

Ediția a II-a

ARTHUR

CUPRINS

.....

A fost odată	7
Vânătorul fără noroc	9
Palatul de înghețată	14
Un băiețel cu capul în nori iese la plimbare	17
Blocul numai bun de fărâmat	21
Băbuța care număra strănuturile	26
Țara fără vârfuri	29
Țara cu <i>ne</i> înainte	33
Oamenii de unt	36
Alice Căzăreața	38
Drumul de ciocolată	42
Să inventăm numere	44
Bim, bam, buf	46
Orașul Stockholm de vânzare	48
Să atingem nasul regelui	51
Vestita ploaie de la Piombino	55
Caruselul de la Cesenatico	57

Pe plaja de la Ostia	62
Șoricelul din benzile desenate	67
Istoria împărăției Hămeselii	71
Alice cade în mare	73
Războiul clopotelor	76
O viorea la Polul Nord	79
Răcușorul cel tânăr	83
Părul uriașului	87
Nasul care a luat-o la fugă	90
Drumul care nu ducea nicăieri	95
Sperietoarea de păsări	100
Joaca cu bastonul	102
Vechile proverbe	106
Apollonia cu dulceață	108
Bătrâna mătușă Ada	112
Soarele și norul	115
Regele care urma să moară	117
Astrologul și cometele	120
Pescarul din Cefalú	123
Regele Midas	127
Semaforul albastru	130
Șoarecele care mânca pisici	132
Jos cu nouă	135

Tonino invizibilul	137
O grămadă de întrebări	142
Bunul Gilberto	145
Cuvântul „plâns“	148
Febra scornită	150
Duminică dimineța	152
Dormitul și sculatul	155
Giacomo de cristal	157
Călătoria maimuțelor	160
Domnul Facenazuri	162
Unu și șapte	165
Bărbatul care a furat Colosseumul	167
Ascensor către stele	171
Troleibuzul 75	177
Satul câinilor	182
Fuga lui Pulcinella	186
Zidarul din Valtellina	190
Pătura soldatului	193
Puțul de la Cascina Piana	197
Case și blocuri	202
Maestrul Garrone	205
Planeta adevărului	207
Trotuarul mobil	210

Bucătăria spațială	212
Bomboana educativă	214
Puișorul cosmic	217
Proces împotriva nepotului	222
Când povestea e greșită	225
Promovat plus doi	227
Omulețul de nimic	230
Istoria universală	232

A FOST ODATĂ...

.....

...un contabil pe nume Bianchi, din Varese. Era comis-voiajor și șase zile pe săptămână străbătea întreaga Italie, estul, vestul, sudul, nordul și centrul, ca să vândă medicamente. Duminica se întorcea acasă, iar luni dimineața o lua de la capăt. Înainte să plece însă, fetița lui îi zicea:

— Tăticule, te rog mult: în fiecare seară o poveste.

Asta fiindcă fetița nu putea să adoarmă fără o poveste, iar mama îi povestise chiar și de câte trei ori poveștile pe care le știa. Așa se face că, oriunde se afla, în fiecare seară, la ora nouă fix, contabilul Bianchi dădea telefon la Varese și-i spunea o poveste fetiței sale. Cartea de față cuprinde tocmai aceste povești ale contabilului Bianchi. Veți vedea că sunt cam scurte - dar cum altfel?, contabilul plătea convorbirile din propriul buzunar, așa că în niciun caz nu putea să dea telefoane prea lungi.

Numai câteodată, când încheia vreo afacere de succes, își permitea câteva „impulsuri” în plus. Mi s-a spus că atunci când domnul Bianchi suna la Varese, domnișoarele centraliste nu mai dădeau nicio legătură, ca să-i asculte poveștile. Cred și eu: unele sunt foarte simpatice.

VÂNĂTORUL FĂRĂ NOROC

—G iuseppe, ia pușca și du-te la vânătoare, îi spuse mama într-o dimineață fiului ei. Măine sora ta se mărită și vrea să mănânce iepure cu mămligă.

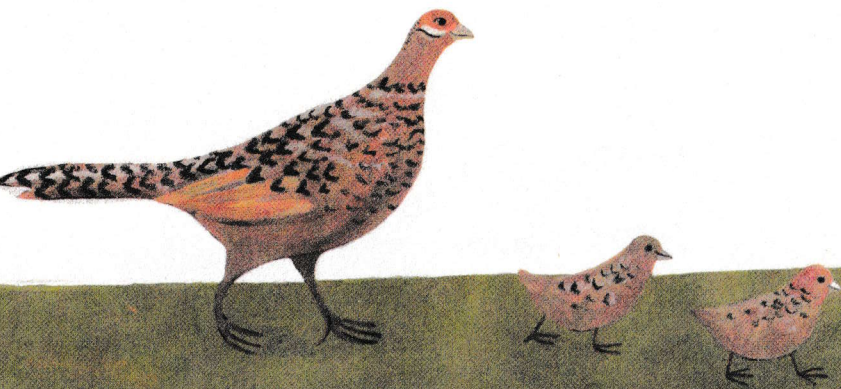
Giuseppe luă pușca și porni la vânătoare. Și numai ce văzu un iepure țâșnind dintr-un tufiș și alergând pe câmp. Îndreptă pușca spre el, ochi și apăsă pe trăgaci. Dar pușca zise: *Poc!* – da, da, cu glas omenesc – și-n loc să trimită glonțul departe îl lăsa să cadă pe jos.

Giuseppe îl ridică și-l privi mirat. Apoi se uită atent la pușcă – părea aceeași dintotdeauna, și totuși în loc să tragă spusese: *Poc!*, cu un glas vesel și plin de proștețime. Giuseppe cercetă și țeava, dar, să fim serioși, cine să se fi ascuns în ea? Într-adevăr, pe țeavă nu era nimeni și nimic.

— Mda, mama vrea totuși să-i aduc un iepure. Iar soră-mea vrea să-l mănânce cu mămligă...

În clipa aceea, iepurele de adineaori trecu din nou prin fața lui Giuseppe. De data asta însă purta pe cap o coroniță din flori de portocal; privea în jos și umbla cu pași mărunți, mărunței.

— Ia te uită, făcu Giuseppe, și iepurele se însoară. Nu-i nimic, o să-mpușc un fazan.

Și, într-adevăr, ceva mai încolo, în pădure, văzu un fazan plimbându-se agale pe cărare, câtuși de puțin speriat, de parcă ar fi fost cea dintâi zi de vânatoare, iar fazanii n-ar fi știut încă ce-i o pușcă.

Giuseppe ochi, apăsă pe trăgaci, și pușca făcu: *Pac!* Chiar așa: *Pac! Pac!*, de două ori, cum zic copiii când trag cu pușca de lemn. Glonțul căzu pe jos și sperie câteva furnici roșii care fugiră să se ascundă sub un pin.

— Asta-i bună, zise Giuseppe, care începuse să se înfurie, să vezi ce mai bucurie pe mama când m-oi

Respect pentru oameni și cărți

întoarce acasă cu tolba goală.

Fazanul, care,
auzind acel *pac-pac*,
se ascunsese într-un
desiș, se arătă din nou
pe cărare, de data asta
urmat de puii săi, înșirați unul
după altul, și doritor nevoie mare să râdă pe seama lui.
Iar în urmă venea țanțoș mama, bucuroasă de parcă ar
fi luat premiul întâi.

— Da' bucuroasă mai ești, bombăni Giuseppe.
Cred și eu, tu te-ai măritat de ceva vreme. Dar eu
acum în ce mai trag?

Încărcă din nou pușca cu mare băgare de seamă
și privi în jur. Nu se vedea decât un mierloi sus
pe-o creangă, fluiera de parcă ar fi zis: Împușcă-mă,
împușcă-mă.

Și Giuseppe îl împușcă. Dar pușca zise: *Bang!*, cum
zic copiii când citesc benzi desenate. Apoi scoase și
un sunet ușurel, în batjocură parcă. Mierloiul fluieră,
mai vesel ca înainte, de parcă ar fi zis: Ai ochit și-ai
împușcat, nasul s-a făcut mai lat.

— Puteam să jur, zise Giuseppe. Se vede treaba că
astăzi puștile sunt în grevă.

— Cum a mers vânătoarea, Giuseppe? îl întreabă
mama la întoarcere.

— Bine, mămico. Am împușcat trei minciunile
grase și frumoase. Numai bune de pus lângă
mămăligă.

PALATUL DE ÎNGHEȚATĂ

Pe vremuri, la Bologna, chiar în Piața Mare a orașului, locuitorii au înălțat un palat de înghețată, și veneau copii de peste mări și țări ca să-și treacă măcar o dată limba peste el.

Acoperișul era din frișcă, fumul care ieșea pe coșuri, din vată de zahăr, iar coșurile, din fructe glasate. Tot restul era din înghețată: uși de înghețată, ziduri de înghețată, mobile de înghețată.

Un băiețel mititel se repezise la o masă și-i linse picioarele unul după altul, până ce masa se prăbuși peste el cu toate farfuriile, care erau din înghețată de ciocolată, cea mai bună dintre toate.

La un moment dat, un jandarm al orașului văzu o fereastră care se topea. Geamurile erau din înghețată de căpșuni și se topeau în râulețe roz.

— Repede, strigă jandarmul, hai, mai repede!

Și toți se apucară să lingă de zor, ca să nu se piardă nicio picătură din acea minunăție.

— Un fotoliu! se ruga o băbuță care nu reușea să-și facă loc prin mulțime, un fotoliu pentru o sărmană bătrânică. Cine-mi aduce un fotoliu? Cu brațe, dacă se poate.

Un pompier, săritor din fire, alergă să-i aducă un fotoliu din înghețată de vanilie și fistic, iar bătrânică nu mai putu de fericire și se-apucă să-l lingă, începând chiar cu brațele.

Și fiindcă ziua a fost atât de măreață, la recomandarea doctorilor nimeni n-avu dureri de burtă.

Așa se face că până astăzi, când copiii mai cer o înghețată, părinții oftează:

— Păi, sigur, pentru tine e nevoie de-un palat întreg, ca la Bologna.

UN BĂIEȚEL CU CAPUL ÎN NORI IESE LA PLIMBARE

.....

— **M**ămico, mă duc să mă plimb.

— Du-te, Giovanni, du-te, dar fii atent când traversezi.

— O să fiu, mămico. Pa, mămico.

— Mereu ești cu capul în nori.

— Așa-i, mămico. Pa, mămico.

Și Giovanni iese din casă, vesel nevoie mare, și-n prima parte a drumului e cât se poate de atent. Din când în când se oprește și se pipăie.

— Oi fi întreg? Sunt, zice el și râde de unul singur.

E-atât de bucuros că e atent, încât începe să țopăie ca o păsărică, pe urmă însă îl fură priveliștea: vitrinele, mașinile, norii - și, bineînțeles, încep necazurile.

Un domn îl dojenește cu drăgălășenie:

— Vai, ce distrat ești. Ai văzut? Ai și pierdut o mână.